

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.
(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ).

Ἀθήναι, τὴν 25 Σεπτεμβρίου 1854.

Παρά τοῦ Κ. Κ. Διδασκαλοῦ
καὶ τοῦ ἐπιστάτου τῶν Τε-
χυθρομείων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ
Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῦ
Κ. Κ. Ἑλληνικ. Πρεσβείου
καὶ τοῦ ἰδιαιτέρου ἐπιτρό-
που τοῦ ἐκδότη.

*Ἐκδίδεται ἕκαστος τῆς εἰσο-
μᾶδος.

Πένθος.

Αἱ πρὸς τοὺς τεθνεώτας τιμαὶ ἀνήκουσιν εἰς πᾶσαν ἐποχὴν καὶ τόπον εἶναι πανταχοῦ ἢ πιστὴ ἔκφρασις τῶν ἰδιωτικῶν, πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἠθῶν. Τὰ ἐνδείγματα τοῦ πένθους, εἴτε δημοσίου, εἴτε οἰκιακοῦ, ἀκολουθοῦσι τὰς προοδευτικὰς, ὀπισθοδρομικὰς ἢ στασιμὰς φάσεις τοῦ πολιτισμοῦ. Οἱ Ἰουδαῖοι, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἔθνος ἐμμεῖναντες εἰς τὰς ἀρχαίας παραδόσεις, δὲν ἐτροποποίησαν τὰ κηδευτικὰ ἔθιμα τῶν ἰδίων προγόνων ἢ καθ' ὅσον ἀπῆτουν οἱ τόποι, οἱ καιροὶ καὶ τὰ κλίματα. Ὁ νόμος ἀπηγόρευεν εἰς αὐτοὺς τὸν φόρον αἵματος ὃν ἄλλοι λαοὶ ἐπέβαλλον ἑαυτοῖς. Ἀλλὰ, καθὰ καὶ τινες Ἀσιανοὶ, διαβρῆγγυοῦσι τὰ ἑαυτῶν ἱμάτια κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πένθους καὶ τῆς λύπης. Αὕτη ἡ ἐπίδειξις τῆς λύπης ἐποικίλλετο κατὰ τὰς περιστάσεις ἐν πολλῷ λόγῳ ἐτίθεντο τὴν αὐστηρὰν τήρησιν τῶν καθιερωμένων τρόπων. Ἡ διάρρηξις ὤφειλε νὰ ἐνεργῆται ποτὲ μὲν ἐκ τῶν ἄνω εἰς τὰ κάτω, ποτὲ δ' ἀντιστρόφως· εἰς τὰ μεγάλα πένθη δὲν ἔπρεπε τὸ διαβρῆχθαι ἱμάτιον νὰ βράπτῃται ἐκ νέου· καὶ μόνον εἰς πένθη συνήθη ἐβράπτετο μετὰ τριάκοντα ἡμέρας. Ὁ ἀρχιερεὺς οὐδέποτε ἐπενθηφόρει, ὅπερ μετὰξὺ ἄλλων προνομίων εἶχε καὶ ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἐξύρουν τὰς ὀφρὺς διὰ πένθος πατρὸς ἢ μητρός. Ὁ Ἡρόδοτος βεβαιεῖ ὅτι τὸ πένθος διὰ κῦνα ἦτο ἐπισημότερον διότι ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει ὤφειλον νὰ ξυρίζωσι μέχρι τῆς ἐσχάτης τριχὸς τὸ ἑαυτῶν σῶμα. Αἱ Λυκούργιοι ῥῆτραι ἀπηγόρευον νὰ χαράσσῃται τὸ ὄνομα τοῦ τεθνεώτος ἐπὶ τοῦ τάφου, πλὴν τοῦ ὑπὲρ πατρίδος πεσόντος. Ἄν ἡ γυνὴ ἢ μήτηρ ἦθελον πενθηφορήσει διὰ τὸν συγγενῆ αὐτῶν πεσόντα ἐν μάχῃ, ἐγίνοντο ἄτιμοι. Ἀγγελθείσης νίκης κατὰ τῶν Ἀθηναίων, οἱ Σπαρτιάται, οἵτινες ἔκειρον τὴν κόμην, ἔτρεπον αὐτὴν πρὸς ἐπίδειξιν τῆς χαρᾶς. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐδόξαζον ὅτι οὐδόλως ἠδύνατό τις νὰ ἐξιλίωσῃ τοὺς καταχθονίους θεοὺς ἢ προσφέρων αἷμα, καὶ αὐταὶ αἱ γυναῖκες ἤμυττον τὸ πρόσωπον μετ' εὐλαβοῦς μανίας. Ὁ Σόλων μόνος τοῖς μὴ συγγενέσι τοῦ τεθνηκότος ἐπέτρεπε τὴν ἐπίδειξιν ταύτην τοῦ πένθους εἰς τὴν τῆς κηδείας τελετὴν· καὶ αὕτη ἦτο ἡ προφυστέρα ὁδὸς νὰ ἐξαλείψῃ συνήθειαν βάρβαρον μηδόλως προσκρούων εἰς θρησκευτικὰς προλήψεις. Οἱ Ἀθηναῖοι πενθοῦντες δὲν ἐκείροντο· τούναντίον δ' αἱ γυναῖκες ἐν Ἀθήναις, καθὼς καὶ ἐν Σπάρτῃ, περιεφρόνου τὴν ἀνανδρίαν, καὶ ἐτίμων τοὺς ἐν μάχῃ θνήσκοντας ἀνδρείους. Στρατὸς Ἀθηναϊκὸς ἐφονεύθη ἐν Αἰγίνῃ· αἱ δὲ γυναῖκες ἐπέπεσον ἐν ἀπογνώσει κατὰ τοῦ ἀναγγεῖλαντος τὴν ὀλεθρίαν εἰδήσιν στρατιώτου, καὶ ἐφόνευσαν αὐτὸν διὰ τῶν μεγάλων πορπῶν αἰτίνες ἐστόλιζον τὴν κόμην αὐτῶν. Ψήφισμα τῆς βουλῆς ἀπηγόρευεν εἰς τὰς γυναῖκας νὰ φέρωσι τοῦ λοιποῦ πόρπας καὶ νὰ διατηρῶσι τὴν κόμην κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πένθους. Οἱ Θηραῖοι δὲν ἐπενθηφόρου διὰ παιδία ἀποθνήσκοντα εἰς ἡλικίαν ἥττονα τῶν ἐπτὰ ἐτῶν, οὐδὲ διὰ τοὺς ὑπὲρ τὰ πενήκοντα ἔτη ἀποθνήσκοντας, διότι ἐκεῖνα μὲν δὲν ἔζησαν ἀρκούντως, οὗτοι δὲ ἠγγισαν εἰς τὸ σύνθημα τέρμα τῆς ζωῆς. Νόμος τῶν Λυκίων ὑπεχρέου τοὺς θέλοντας νὰ πενθηφορήσωσιν ὅπως ἐνδύωνται γυναικεῖα. Ὁ λαὸς οὗτος ἐθεώρει τὴν λύπην ὡς ἀδυναμίαν συγγνωστὴν εἰς μόναν τὰς γυναῖκας. Οἱ Σύριοι ἐνεκλείοντο εἰς ἄντρα ἢ ἄλλους τινὰς τόπους ἀποκέντρους καὶ ἐρήμους ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ὅπως θρηνησῶσι τοὺς θανόντας χωρὶς νὰ διακοπῶσιν. Οἱ Πέρσαι εἰς τὸν θάνατον τοῦ στρατηγοῦ Μασιστίου ἔκειρον τὰς χαίτας τῶν ἵππων. Ὁ Ἀλέξανδρος διέταξε τὸ αὐτὸ τοῦ πένθους ἐνδειγμα εἰς τὸν Ἡρακλῆος θάνατον.

Ἐν Ῥώμῃ οἱ τοῦ Νουμᾶ νόμοι, ὀρίσαντες ἐπὶ δέκα μῆνας

τὴν διάρκειαν τῶν μεγαλητέρων πενθῶν, ἔμειναν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀτροποποίητοι. Οὗτοι δὲν ἐπέτρεπον τὸ πένθος διὰ παιδία ἀποθανόντα ἐν ἡλικίᾳ μικροτέρᾳ τῶν τριῶν ἐτῶν· καὶ ἀπηγορεύετο διὰ τοὺς εἰς θάνατον καταδικασμένους. Ἡ ἐξαίρεσις αὕτη διετάχθη ὑπὸ τινος νόμου τοῦ Τιβερίου. Οἱ γυναῖκες ἠσπάζοντο τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν τοὺς ἑαυτῶν παιδία. Πολλοὶ τῶν Λατίνων συγγραφέων περιέγραψαν τὰς περιστάσεις τοῦ οἰκιακοῦ πένθους παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. Νόμος τῆς Δωδεκαδέλτου ἀπηγόρευεν εἰς τὰς γυναῖκας ν' ἀμύττωσι τὰς παρειὰς καὶ νὰ θρηνώσι θορυβωδῶς. Τὸ ἔθος τοῦ ν' ἀμύττωσι τὸ πρόσωπον καὶ ἄλλα τοῦ σώματος μέλη ἐστρεφίετο εἰς τὴν δόξαν, ὅτι οὕτω μόνον ἐξιλιοῦνται οἱ καταχθόνιοι θεοί.

Οἱ Ῥωμαῖοι ἐνεκόλαπτον μόνον τὰ ὀνόματα τῶν τεθνεώτων, μετὰ τῶν λέξεων ave, salve (χαῖρε, ἔβρωσο). Παρ' αὐτοῖς οὐδέποτε τὸ δημοσίᾳ πενθεῖν ἐπὶ τῆς δημοκρατίας διετάχθη παρὰ τῆς ἐξουσίας· ἐγένετο παντάπασιν ἐκούσιον. Οὕτως ὅτε ὁ στρατὸς ἐπέρασεν ὑπὸ τὸν Σαμνιτικὸν ζυγὸν παρὰ τὸ Καύδιον, πάντα τὰ ἐργαστήρια, πάντες οἱ τόποι τῶν συνελεύσεων ἐκλείσθησαν, τὰ δικαστήρια καὶ τὰ στρατιωτικὰ γυμνάσια διεκόπησαν, καὶ ἡ ἀγορὰ ἠρημώθη· αἱ πλατύσμοι ἐσθῆτες, καὶ αἱ πορφυραὶ, οἱ χρυσοὶ δακτύλιοι ἐγένοντο ἄφαντα. Αἱ Ῥωμαῖαι προστούτοις ἐπένησαν αὐτεπάγγελτοι τὸν Βροῦτον καὶ Ἀγρικόλαν ἔτος ὅλον ἀφήσασαι τοὺς χρυσοὺς κόσμους καὶ πορφυροὺς. Ὅτε ἡ ζωὴ τοῦ Κικέρωνος ἐκινδύνευεν ἕνεκα τῆς συνωμοσίας Κατιλίνας, ἡ γερουσία ἀπεδύθη τὸν τήβεννον, οἱ ἔπαρχοι καὶ οἱ ἀγορονόμοι τὴν περιπόρφυρον ἐσθῆτα· μόνον δ' οἱ ὑπατοὶ ἐτήρησαν τὰ ἐνδείγματα τῆς ἑαυτῶν ἀξίας. Μέγιστον μέρος τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ ἐπένησεν ἐπὶ τῆς καθείρξεως τοῦ Μαλλίου· καὶ πολῖται πασῶν τῶν φυλῶν ἀφήκαν τὰ γένηα καὶ τὴν κόμην. Ἀλλ' ἐπὶ τῆς μοναρχίας οὐδέποτε ἐγένετο πένθος ἄνευ διατάγματος· τὸ δὲ πρῶτον διετάχθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αὐγούστου εἰς μὲν τοὺς ἄνδρας ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας, εἰς δὲ τὰς γυναῖκας ἐπὶ ὅλον ἔτος, καὶ μετὰ ταῦτα, αὐξομένης τῆς κολακείας, ἡ γερουσία διέταξε πένθος ἐπὶ ἔτος εἰς τὰς Ῥωμαίας, εἰς τὴν περίστασιν τοῦ θανάτου τοῦ Λιβίου. Ὁ Τιβέριος διέταξε πένθος δημοσίον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δρούσου, καὶ ὁ Καλιγόλας μετὰ τὸν τῆς Δρουσίλλης. Τὸ δὲ οἰκογενειακὸν πένθος ἔπαυε παρὰ Ῥωμαίοις πρὸ τοῦ νομίμου τέρματος μόνον ὁσάκις συνέβαινον εὐτυχήματα, οἷον γεννήσεις τέκνων, γάμος κτλ. Καὶ οἱ μὲν ἄνδρες πενθοῦντες ἀπέιχον τῶν συμποσίων καὶ τῆς πολυτελείας τῶν ἐνδυμάτων· αἱ δὲ γυναῖκες, ἀντὶ κοσμημάτων καὶ πορφύρας, ἐμελανειμόνου· αἱ δ' ἐπὶ υἰῶν πενθοῦσαι μητέρες, οὐρανόχρουν ἱμάτιον ἐνεδύοντο. Ἡ παλαιὰ ἀπλοήθεια ἢ τοσοῦτον ἐνδοξον καὶ ἰσχυρὰν τὴν Ῥώμην καταστήσασα ἄρδην ἀπώλετο, ὅτε ὁ γραστρονόμος Κράσσος παρήλθεν εἰς τὴν σύγκλητον πενθηφορῶν ἐπὶ τινὶ ἰχθυί γαλεῶ, ὅστις ἦτο ἢ παχυτέρα ἐπισημότης τοῦ ἰχθυοτροφείου αὐτοῦ. Τὸ διάταγμα τοῦ ἐπαρχοῦ κατεδίξαζεν εἰς ἀτιμίαν τὰς πρὸ τῆς λήξεως τοῦ πένθους εἰς δεῦτερον γάμον ἐρχομένας χήρας. Ἀλλ' ἄδεια τοῦ αὐτοκράτορος ἐνομιμοποιεῖ ταύτας τὰς προῦρους συζεύξεις, καὶ ὁ χρόνος τοῦ πένθους διὰ τὰς χήρας, ὧν οἱ σύζυγοι ἀπέθνησκον ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἐλογίζετο ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀποβιώσεως· οὐδ' ὑπεχρεοῦντο νὰ πενθῶσιν πρότερον ἢ ἐξ ὅτου ἐμάνθανον τὸν θάνατον αὐτῶν, καὶ ἐὰν, ἕνεκα τῆς ἀποστάσεως ἢ τινος ἄλλης αἰτίας, ἡ ἀγγελία ἐφθανε μετὰ τὴν ἐκπνευσιν τοῦ διὰ τὸ πένθος ὀρισμένου χρόνου, ὑπεχρεοῦντο νὰ πενθηφορήσωσι μόνον τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ θάνατος ἐγνωστοποιεῖτο εἰς αὐτάς. Αἱ ἀδιάφοροι ἢ φιλήρεσχοι χήραι ἠδύναντο οὕτως νὰ προσδιορίζωσι κατὰ τὸ δοκοῦν καὶ τὴν διαθέσιν αὐτῶν τὴν διάρκειαν καὶ τὰς συνεπείας τοῦ πένθους. Εἶναι βέβαιον ὅτι

λοιούμενα ως πρὸς τὴν σύνθεσιν των ἀποβάλλουσι τὰς ἐπιβλαβεῖς των δυνάμεις.

Ἐπίσης θεωρεῖται ὁ καπνισμὸς διὰ τοῦ θειώδους ὀξέος κατὰλληλος πρὸς ἐξάλειψιν τῶν μiasμάτων πρὸς τοῦτο ρίπτεται τὸ θεῖον εἰς λείαν κατάστασιν ἐπὶ τῶν διαπύρων ἀνθράκων, ἢ λιγὰ ὑφάσματα ἐμβαπτισθέντα εἰς ταχὲν θεῖον ἀναφλέγονται εἰς τὰ ἄκρα. Ὁ ὑποκαπνισμὸς δὲ ὄξους ἔχει πολὺ ἀσθενεστέραν ἐνέργειαν τῶν προεκτεθέντων, εἶναι δὲ προτιμητέος, ὡς μηδεμίαν βλάβην ἐπὶ τῆς υγείας τῶν ἀνθρώπων προξενῶν. Πρὸς τοῦτο ραντίζεται τὸ ἔδαφος τῶν θερμαινομένων δωμάτων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μὲ δυνατὸν ὄξος· ἐνεργητικώτερος καθίσταται ὁ ὑποκαπνισμὸς οὗτος ἂν μεταχειρισθῆ τις τὸ ἄκρατον ὄξυκὸν ὄξύ. Πρὸς τοῦτο 3 μέρη ὄξυκὸν μολύβδου (ζάχαρις τοῦ μολύβδου) τεθέντα εἰς κατάλληλον ἀργίλλινον ἀγγεῖον ἐπιχύνονται μὲ μίγμα καὶ 1 μέρος θεϊκοῦ ὀξέος ἀκράτου καὶ 1 μέρος κοινῆς ὕδατος. Οἱ δὲ διὰ διαφόρων ἀρωματικῶν οὐσιῶν καπνισμοί, ὡς βοτανῶν, ῥητινῶν κλπ. δὲν προάγουσιν ἄλλο, εἰμὴ εὐδὴ ὕλην.

Βελτίωσις τοῦ μεμολυσμένου ἀέρος ἀποτελεῖται, ἂν εἰς τὰ δωμάτια, ἐν οἷς ὑπάρχει τὸ μίasma, ἐκθέσωμεν ἀγγεῖα ἐμπεριέχοντα ἀρτικεκαυμένους καὶ ἀσθενῶς βραχέντας ἀνθρακας, οἵτινες πρέπει πολλάκις τῆς ἡμέρας νὰ ἀνανεοῦνται.

Περὶ ἀντιδότων.

Ἀντίδοτον ἢ ἀλεξιφάρμακον λέγεται ἐκάστη οὐσία, ἥτις ταχέως ἀποβάλλει, ἀλλοιώνει, ἐξουδετερώνει, καταβυθίζει, ἢ τέλος ἀποκατασταίνει ὀλιγώτερον ἢ οὐδόλως ἐπικίνδυνον τὸ μετὰ τοῦ ζωτικῆς ὀργανισμοῦ συνημμένον δηλητήριον.

Τὰ ἀντιδότα δὲν πρέπει νὰ ἦναι ὕλαι ἔχουσαι ἀφ' ἑαυτῶν δηλητηριώδη ἐνέργειαν, ἐξ ἐναντίας πρέπει νὰ ἦναι τοιαῦτα, ὥστε λαμβανόμενα εἰς μεγάλην ποσότητα καὶ οἰανδήποτε κατάστασιν καὶ θερμοκρασίαν, νὰ ἐξαλείψωσι τὴν ἐπιβλαβὴ ἐνέργειαν τῶν δηλητηρίων.

Διὰ τῶν θαυμασιῶν προόδων τῆς χημείας γνωρίζομεν ἐν γένει, ὅτι κατὰ τῆς ἐπιβλαβοῦς ἐνεργείας τῆς διὰ μετάλλων δηλητηριάσεως τὸ ὑδροθειωμένον ἀέριον εἶναι τὸ καταλληλότερον ἀντίδοτον· κατὰ τοῦ ὑδροχλωρικοῦ ὀξειδωμένου ὑδραργύρου τὸ φυτικὸν λεύκωμα, τὸ ἄμυλον ἢ καὶ τὸ ζωικὸν λεύκωμα· κατὰ τοῦ ἀρσενικοῦ τὸ ἐνυδρὸν ὀξειδίου τοῦ σιδήρου· κατὰ τῶν φυτικῶν ἀλκαλίων, ὡς τῆς μορφίνης, στρυχνίνης καὶ ἐμετίνης ἢ βυρσοδεψικῆς ὕλης. Τοὺς δὲ εἰς χλωρίον ἢ εἰς θειῶδες ὄξύ ἀποπνιγμένους ὠφελεῖ ἢ εἰσπνοὴ τοῦ ὑδροθειωμένου ἀερίου κτλ.

Ἐὰν ὁμως τὸ ἀντίδοτον εἶναι ἐπίσης δηλητηριώδες, πρέπει νὰ μεταχειρισθῆ εἰς ὅσον ἔνεστιν ἀραιωμένην κατάστασιν, ἀναμεμιγμένον δηλ. μὲ ὕδωρ, ἂν τὸ ἀντίδοτον εἰσάγεται διὰ τοῦ λάρυγγος ἢ τοῦ κελεῶνος· μὲ ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα ὁμως, ἂν διὰ τῆς τραχείας ἀρτυρίας.

Ὅταν μεταχειριζώμεθα κατὰ τινος δηλητηρίου ἀντίδοτον φανερόν ὅτι πρέπει νὰ προτιμῶμεν τὸ ἀβλαβέστερον, οὕτω π. χ. ἤθελεν εἶσθαι ἀνάρμοστον νὰ μεταχειρισθῶμεν διὰ τινος δι' ὀστέων δηλητηριάσεως καυστικὰ ἀλκάλια, ἀντὶ τοῦ διαλύματος τοῦ σάπυρος ἢ τῆς μαγνησίης, ἢ ἂν ἠθέλαμεν στείλειν εἰς μακρὰν ἀπέχον φαρμακεῖον διὰ μαγνησίαν, ἀντὶ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν διάλυσιν τῆς πλησίον μας τέφρας.

Πρὸ πάντων πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ἐκεῖνα τὰ ἀντιδότα, τὰ ὁποῖα εὐκόλως καὶ πανταχοῦ εὐρίσκονται, καὶ νὰ ἐφαρμολογώμεν ὅσον τὸ δυνατὸν ταχέως· ἐπειδὴ εἰς πολλὰς περιπτώσεις κρέμαται ἡ σωτηρία τοῦ δηλητηριασθέντος ἀπὸ ὀλίγας στιγμῆς.

Ξ. Λά ν δ ε ρ ρ.

— 000 —

Παλιὸς Ἑλληὴν διδάσκαλος τῶν Ἀγγλων.

Τινὲς τοῦ Λονδίνου ἐφημερίδες ἀνέφερον ἐσχάτως ἐν συνόψει Ἑλληνας διδασκάλους ἐλθόντας εἰς τὴν Βρεττανίαν, καὶ ἀλλαγῆς τῆς Ἑσπερίας, καὶ διδάξαντας καὶ ὠφελήσαντας τὸν εὐδαίμονα τόπον αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἐβδόμης ἤδη ἑκατονταετηρίδος καὶ ἐφεξῆς.

Θεόδωρος Ταρσεύς, Γραμματικὸς, ἤτοι Φιλολόγος ἄριστος καὶ πολυμαθὴς καὶ ἐνάρετος ἀνὴρ, ἦλθεν εἰς τὰς Βρεττανικὰς νήσους τῷ 669 μετὰ τοῦ ἐξελληνισθέντος φίλου αὐτοῦ Ἀδρια

νοῦ. Ὁ Θεόδωρος εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ ἰκανὴν συλλογὴν Ἑλλητικῶν καὶ Λατινικῶν συγγραφέων. Συστήσας δὲ Γυμνάσιον, μετὰ τοῦ Ἀδριανοῦ, ἐν Κανταβριγίᾳ ἐδίδασκεν ἐκεῖ τὰς γλώσσας Ἑλληνικὴν καὶ Λατινικὴν ὡς ζῶσας καὶ δι' αὐτῶν πᾶσαν ἄλλην ἐπιστημονικὴν, ἢ φιλολογικὴν μάθησιν, ἱερὰν καὶ κοσμικὴν. Εἶχε δὲ μαθητὰς πανταχόθεν τῶν Βρεττανικῶν νήσων, καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἔγραφον καὶ ἐλάλουν τὰς εἰρημένας γλώσσας τόσον καλὰ, ὅσον καὶ τὴν μητρικὴν αὐτῶν γλῶσσαν τὴν Ἀγγλοσαξονικὴν ἢ τὴν Κελτικὴν. Οἱ περιφημότεροι μαθηταὶ τοῦ Θεοδώρου, καὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ μαθηταὶ ὑπῆρξαν Ὀσφορ, Ἀλβίνος, Δανιήλ, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἑγβέρτος, Ἀλκουίνος, Μελιρὸς, ὁ κατὰ διαταγὴν τοῦ Μεγάλου Καρόλου συστήσας τὸ ἐν Παβίᾳ Πανεπιστήμιον, Ἐάμβαλδος, ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Ὑόρκ, καὶ ἄλλοι. Ὁ Ἀλβίνος ὑπῆρξε καθηγητὴς τοῦ εἰρημένου Γυμνασίου τῆς Κανταβριγίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀδριανοῦ. Ὁ ῥηθεις Ἑγβέρτος ἐσύστησε τὴν Σχολὴν τοῦ Ὑόρκ, φημισθεῖσαν κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους. Ὁ Ἀλκουίνος προσκλήθεις ὑπὸ τοῦ Μεγακρόλου εἰς τὴν Γαλλίαν, συνετέλεσεν οὐσιωδῶς εἰς τὴν σύστασιν τῆς Παρισιανῆς Ἀκαδημίας, καὶ εἰς τὸν φωτισμὸν τοῦ Γαλλικοῦ ἔθνους. Σημειωτέον, ὅτι ὁ Ἑλληὴν Θεόδωρος ἐχειροτονήθη καὶ ἀρχιεπίσκοπος Κανταβριγίας, ἐπειδὴ τότε ὁ Βρεττανικὸς λαὸς ἦτον ὀρθόδοξος ἔτι, ὡς καὶ ὁ Ἰταλικός.

Διακόσια ἔτη, μετὰ τὸν Θεόδωρον, ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐδιδάσκετο καὶ ἐλαλεῖτο ἐν Ἀγγλίᾳ ὡς ζῶσα. Καὶ πάλιν μετὰ τὴν ἀναζωπύρῃσιν τῶν γραμμάτων ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ, γενομένη ἀπὸ τῆς ἀλώσεως μάλιστα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐδιδάσκετο καὶ ἐλαλεῖτο καλῶς μετὰ τοῦ Ἀγγλικῆς λαοῦ, ἂν καὶ ἡ ἐπινοηθεῖσα νέα προφορὰ ἐμπόδιζεν ὁπωσδήποτε τὴν χρῆσιν αὐτῆς. Ἡ περίφημος βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ ἐγίνωσκε καὶ ἐλάλει τὴν ἑλληνικὴν, μάλιστα δὲ ἡ κυρία Γραίη. Καὶ ὁ Ἀνδρέας Μελβίλης ἐδημηγόρει εὐκόλως ἑλληνιστί.

I. Γ. Α. (Βελτίωσις).

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Σήμερον ἐτελέσθη μετὰ πάσης λαμπρότητος καὶ ἐπισημότητος ἡ ἐπέτειος ἑορτὴ τῆς Α. Μεγαλειότητος τῆς χαρισστάτης ἡμῶν Βασιλίσσης Ἀμαλίας.

— Ὁ ὑφηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Κ. Γ. Παπασλιώτης ἔπεμψε τὴν πρωίαν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐτελέσθη τὸ ὑπὲρ τοῦ ἀοιδίμου Λαζάρου Κουντουριώτου μνημόσυνον στέφανον εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ μεγάλου Ἑλληνοῦ, συνοδεύσας αὐτὸν καὶ μὲ τὸ ἐξῆς ἐπίγραμμα.

Γῆ μὲν ἀχαῖς ἀκούεται ἠρώων γενέτειρα
πᾶσα, μίαν δὲ πέτρην κίον' ἐλευθερίας
στήσατο δέμων ἐν πελάγεσσιν, νῆσον Ὑδραίνην,
ἦτε σώσσε κακῆς Ἑλλάδα δουλοσύνης.
Λάζαρον εὔτε μέγαν Κουντουριώτην ἕνα θρέψεν
φῶθ' ὅς ἔην ἀρετῆ φέρτατος ἡμιθέων.

— Τὴν προτεραίαν τοῦ μνημοσύνου διωρίσθη γερουσιαστῆς ὁ Κ. Δ. Κουντουριώτης υἱὸς τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος μεγάλου πολιτοῦ καθ' ἣν ἀποθνήσκων κατέλιπεν εὐχὴν.

— Ἡ δύσκολος Ἀθηναῖ χαιρετᾷ ἐνίοτε σὺν τοῖς ἄλλοις καθ' ἑξῆς καὶ τὸν Κύριον Ὑπουργὸν τῶν Ἐκκλ. καὶ τῆς Δημ. ἐκπαιδεύσεως. Τοῦτο ἐπαίησε καὶ ἄρτι μεμφθεῖσα αὐτὸν, διότι σεβόμενος τὸν νόμον καὶ τὴν τάξιν ἠρώτησε τὴν Ἀκαδημαϊκὴν Σύγκλητον περὶ τῶν ἀναγκῶν τοῦ Πανεπιστημίου. Μέμφεται ἔτι τὸν Κ. Ψύλλαν, διότι μετὰ δεούσης εὐλαβείας ἀπτόμενος πάσης ὑποθέσεως εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ ὑπαγομένης, καὶ ἐν χρόνῳ ἐξετάζων λεπτομερῶς, ἵνα ἐντελῶς καταπεισθῆ περὶ τοῦ πρακτέου, δὲν σπεύδει νὰ θύσῃ καὶ ν' ἀπολέσῃ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον παραλόγως, οὐδ' ἢ Ἀθηναῖ οὐδέποτε ἄλλοτε ἐμμέμφθη, οὔτε διορισθέντων κατέκρινε τοὺς διορίσαντας. Τὸ πρῶτον μέρος τῆς σημειώσεως τῆς Ἀθηναῖς εἶναι κλύδων ἔξωθεν αὐτῆς, ὡς γνωστόν, ἐμπνευσθεῖς· τὸ τέλος δὲ αὐτῆς ὁ ἐκ τοῦ κλύδωνος καταλειπόμενος σάλος (καρᾶντι), ἴδιον καὶ σύνθημα αὐτῆς ἔργον, οὐδεμίαν χρῆζον ἀπαντήσεως, διότι πάντες οἶδασιν ποῦ βαίνουσα αἰεὶ κρίνει καὶ κατακρίνει εἰκὴ πάντα καὶ πάντας.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΙΩ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Ὅδος Ἀθηνῶν ἀριθ. 274.)